

ROPNÉ ZEMĚ ZÁLIVU OSTŘE MĚNÍ STRATEGII: HODLAJÍ ŠEJKOVÉ ZNIČIT USA? VOLNÝ PÁD PETRODOLARU ZAČÍNÁ

- CZ24 News | 31. března 2022

Sergej Savčuk popisuje zásadní změny, které v závětrří západního mediálního rachotu kolem konfliktu na Ukrajině bude pro svět, až se probere z kocoviny, znamenat velké překvapení

Současné události na Ukrajině jsou pouze součástí obrovské geopolitické mozaiky, která odráží probíhající tektonické procesy (často zcela nepovšimnuté běžným pozorovatelem). Události, které se odehrávají v tichých vysokých kabinetech, jsou často mnohem významnější než hukot raket a dunění dělostřelectva.

V pátek 18. března přijel syrský prezident Bašár Asad do hlavního města Spojených arabských emirátů (SAE).

Úřadující hlavu Sýrie přivítal Muhammad bin Rašíd Ál Maktúm, který zastává tři klíčové funkce: Je současně viceprezidentem, premiérem a ministrem obrany, ale za opěradly křesel těchto vysokých funkcí se skrývají další zajímavé skutečnosti. Dubajský emír – další úřad šejcha Muhammada, má ve své vlasti zaslouženou pověst průkopníka a podporovatele rozvoje nadnárodních projektů v SAE a přínosce investic do země.

Zasloužil se například o založení letecké společnosti Emirates Airlines nebo provozovatele přístavů DP World, který se během pouhých šesti let od svého založení stal třetím největším operátorem mezinárodních námořních přístavů na světě. Rovněž výstavba světoznámého mrakodrapu „Burdž Chalífa“ se neobešla bez Ál Maktúmovy účasti.

Asadova návštěva SAE je historická.

Od roku 2011, kdy v Sýrii vypukly zvenčí podněcované nepokoje, které později přerostly v dlouhotrvající krvavou občanskou válku, nedošlo k žádnému setkání na vysoké úrovni mezi Syřany a zástupci SAE. Šejch Ál Maktúm po setkání prohlásil, že emiráty mají velký zájem na obnovení normálních vztahů mezi oběma arabskými zeměmi, vítají nastolení míru a doporučují návrat Sýrie do Ligy arabských států, z níž byla vyloučena v roce 2011. SAE a další spojenci USA na Blízkém východě se sice tehdy do konfliktu přímo nevměšovali, ale ani se nepostavili proti pokusům o svržení Asada.

Je naprosto příznačné, že americké ministerstvo zahraničí toto setkání téměř okamžitě odsoudilo. Nervozita Washingtonu je více než pochopitelná.

Před čtrnácti dny, tedy týden po zahájení speciální operace na Ukrajině, Spojené arabské emiráty a Saúdská Arábie synchronně odmítly požadavek USA navýšit produkci ropy. Připomeňme, že sankční válka proti Rusku, kterou rozpoutala Bidenova administrativa, vedla k rekordní inflaci a růstu cen pohonných hmot v samotných USA.

Veřejný políček Bidenovi

V této věci ovšem nejde ani tak o samotné odmítnutí, jako o jeho formu. Saúdskoarabský korunní princ Muhammad bin Salmán a jeho protějšek ze Spojených arabských emirátů šejch Muhammad bin Zájid odmítli s Joe Bidenem hovořit dokonce i po telefonu. V diplomatickém světě, kde se přísně dodržuje protokol a kde si i zástupci znepřátelených zemí podávají ruce nápadně zdvořile, se to rovná veřejnému políčku do tváře.

Překotná snaha Bílého domu omezit rostoucí nespokojenost Američanů je zcela pochopitelná, což chápou i země, k nimž se Joe Biden obrátil s žádostí o pomoc. Nakonec je hlavou státu s největší spotřebou automobilů na světě, kde na 329 milionů obyvatel připadá 284 milionů oficiálně registrovaných automobilů. A rekordní ceny benzínu ve výši čtyř až pěti dolarů za galon vedly ke zcela očekávanému výsledku.

Placení političtí analytici usilovně ordinují Bidenovi a Demokratické straně podporu veřejnosti na úrovni 42 procent. Nezávislý průzkum provedený americkou televizí CNN však mezitím ukázal, že Biden je prezidentem s nejnižšími preferencemi v historii. Politiku a výsledky práce současné hlavy státu schvaluje pouze 36 procent respondentů.

Už i Arabové mají USA plné zuby

Odmítavý postoj představitelů Saúdské Arábie a Emirátů především naznačuje, že role „americké rezervní nádrže ropy“ je jim už zcela proti srsti. Takový model vztahů Washington do značné míry nátlakem vnutil Arabům výměnou za příslib vojenské pomoci a ochrany. Nicméně naprostý krach americké operace v Afghánistánu, neschopnost řešit konflikt v Jemenu a současný precedens, kdy Washington po léta štve Kyjev proti Rusku a zásobí ho zbraněmi, ale v rozhodující chvíli ho ponechává napospas, zjevně změnilo náladu mezi Araby bohatými na ropu.

Vyzývavá demarše Saúdské Arábie a Spojených arabských emirátů ukazuje, že se Americe vymyká z rukou vliv na světový trh s ropou, při němž USA mohly fakticky diktovat svoji vůli předním producentům a vývozcům. Spojené státy jsou v současnosti největším světovým producentem ropy: s 18,6 milionu barelů denně se podílejí na světové produkci dvaceti procenty. Hned za nimi jsou však Saúdská Arábie (12 %) a Rusko (11 %). SAE jsou na sedmém místě a na devátém Írán. Dubaj ani Abú Dhabí nejsou ochotny obětovat vztahy v rámci kartelů OPEC a OPEC+, které dohromady kontrolují polovinu světové produkce a vývozu ropy, aby zachránily Bidenovy volební preference.

Postoj Arabů je naprosto logický a podložený. Jen během první vlny COVID-19, kdy se zhroutila obvyklá schémata dodávek a ceny energií zachvátil tanec svatého Víta, utrpěla Saúdská Arábie podle různých odhadů přímé ztráty ve výši 20-25 miliard dolarů.

V této souvislosti je třeba zmínit ještě jeden velmi důležitý signál.

Volný pád petrodolaru

Teprve nedávno proběhla saúdskoarabsko-čínská jednání, jejichž hlavním tématem, pokud odhlédneme od slovních obrátů, byl odklon od dolarových transakcí s ropou. Podle nejnovějších údajů Saúdové denně vyteží 11 milionů barelů ropy, z nichž čtvrtina putuje do Číny. Přitom účty vypořádávají v dolarech (stejně jako u 75 % všech ostatních transakcí s černým zlatem). Pro tuto praxi se již dávno vžil pojem „petrodolar“.

Odhaduje se, že obchod s ropou dosahuje hodnoty 14 bilionů dolarů ročně, přičemž celosvětové

devizové rezervy činí osm bilionů, z toho 7,1 bilionu připadá na americkou měnu. Euro má 2,5 bilionu, britská libra 0,6 bilionu a čínský jüan skromných 0,2 bilionu. Odpoutání od petrodolaru povede k prudkému nárůstu významu jüanu. Jednoduše řečeno, celý svět přestane přispívat k udržení hodnoty a významu americké měny a současné téměř nekontrolované emise amerických dolarů budou mít zákonitý důsledek – hyperinflaci. To přivodí snížení životní úrovně Američanů, růst cen klíčových kategorií zboží, pohonných hmot, energií a služeb.

Producenti ropy samozřejmě nejezdí pouze do Pekingu. Jen za poslední měsíc se ruský ministr zahraničí společně se šéfem MAAE setkal se svým katarským protějškem – dalším klíčovým hráčem na trhu s uhlovodíky. Ve stejnou dobu navštívil ruský ministr obrany Sergej Šojgu Damašek a setkal se s Bašárem Asadem.

Sýrie před rokem 2011 těžila půl milionu barelů ropy denně a současné události naznačují, že její hlavní průmyslové odvětví může počítat s veškerou pomocí. Korunu všemu nasadilo rozhodnutí Vladimíra Putina, že západní odběratelé ruského plynu budou muset platit v rublech. A tím šlamastika petrodolaru ani zdaleka nekončí.

Události na Ukrajině jsou pouze ozvěnou globálních procesů. Čína zaujímá zcela zřejmý proruský neutrální postoj a demarše arabských producentů ropy naznačuje, že unipolárního světa s totálním americkým diktátem má už plné zuby nejen Moskva a Peking.

A to je mírně řečeno.

AUTOR: Sergej Savčuk

[ZDROJ](#)